

kács
oly
Pol-
ések,
ésből
st. E
i, de
kik a
ósta-
Szo-
meted
lják,
ebesi
k. Ha
gosi-
izben
hogy
Irá-
nyör-
ratsz,
l bát-
Béla.
il. —
atását
si öle-
m. —
sznek
hatá-
énes.
ogója
meg-
asonló
kintve
on raj-
kima-
neve.
neve-
Deck-
rkesz-
ejtem.
effélet
e : rák,
nos, ör,
vendő
yesület
l meg-
idat s
tvényt,
ok, egy

ev. lap-
papiros

m-épület.
a.

A TENGHERÉSZ FIU OTTHON. (Lásd a 158. lapon.)

XXXII. kötet, 10. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1887. márczius 6-án.

A SZOMSZÉDOK.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

BERRE Berezi nem igen tudott felelni s zavartan dadogá:

— Miért? Hát... hát én nem tudom... senki sem mondja.

— És a bácsi nem kívánja, hogy tanulj?

— A bácsi? Azt sohasem látom. Mindig be van zárkózva a szobába.

— No, ebédnél csak beszélhetek vele?

— Dehogy! Nem ebédel velünk. Néha két héttig sem látjuk.

Váriné egy ideig gondolkozott. Beleavatkozzék-e a mások dolgába? Rendszeresen ez nem valami helyes dolog, de most talán szabad.

— Mondsa csak, Berczikém: ha én egy jó tanácsot adnék, elfogadnád?

Berezi látta, érezte, hogy ez a kedves jó nénike csak a javát akarhatja. Ószinte nyíltsággal felelé tehát:

— Minden esetre! Nem csak elfogadom, hanem meg is köszönöm szépen.

— No's tehát, te már nem vagy éppen egészen kis fiu, megérted a komoly dolgot is. Ha minden tanulás nélkül, csak ugy vadon nősz fel, mint azok a vad indiánusok, a kikről éppen most beszéltél, mi lesz belőled? Én tehát azt tanácsolom, menj be bátran a bácsihoz és kérjed meg, taníttasson és neveltessen téged és hugocskádat ugy, mint a hogy illik és szükséges, mert csak így boldogulhattok a világban.

— Igen is, meg fogom tenni, mihelyt haza jön. És aztán eljövök ide s megmondom, mit felelt.

— Nagyon szívesen foglak látni. Azt akarom, hogy jó barátok legyünk.

Berezi megragadta a jó nénike kezét és megcsókolta. Oly hosszú elhagyottság után egészen boldog volt, hogy végre talált szerető szívre.

Most azonban nem volt sok idő komoly beszélgetésre, mert ezalatt már eljutottak az erdőcskébe. Kiválaszthattak egy szép pázsitos helyet, ott tanyát ütöttek és vigan lakmározta a pompás oszonnán. Eközben a nevelő észre vette, hogy Berezi oldalt foglalkozik valamivel. A hideg sültből kis darabkákat tett néhány hangya elé és leste, mint viszik el.

— No lám, megvendégeled a hangyákat is, mondá nevetve.

— Nem éppen azért, felelé Berezi. Találnak ők elég eleséget. Csak kísérletet akartam tenni, mekkora darabot bir egy ilyen kis hangya elcipelni. Mert többet elbir, mint a mekkora az ő saját sulya. Az ember ezt rendszeren nem birja, ugy-e?

— De nem ám!

Béla és a többiek játszani hívták Berczit, ki föl is ugrott rögtön, mialatt a nevelő elgondolkozva nézett utána.

— Az már bizonyos, hogy ritka vadember ez a mi kis szomszédunk. Nem tanul és mégis mennyit tud. Az imént igen szépen beszélt messze idegen világrészekről, most meg a hangyákról, mint valami kis tudós. Igazán méltó vele foglalkozni.

Most egyelőre azonban Berezi oda sem nézett a tudós dolgoknak, hanem javában futott versenyt a többiekkel. A két leány mihamar kidőlt a versenyből, de a fiuk nem hagyták abba.

— Eresszük őket, szólt Lenke. Hadd fussanak, én már nem bírom.

— Én még annyira sem. Aztán ugy is előre tudom, mi lesz a vége, senki sem bír Berezivel. Menjünk inkább virágot szedni.

A két leányka dalolgatva gyűjtögetett vadvirágot bokrétába, mialatt a fiuk folytatták a versenyfutást. Csakugyan az lett a vége, amit Nettike mondott: Berezi lett a győztes. Hanem Béla és Andor is derekasan futottak s mind a hárman egészen kipirulva, lihegve tértek vissza arra a helyre, a hol a mama és a nevelő üldögéltek.

— Pihenjeteek kissé, szólt a mama. Nemsokára indulunk már haza.

A fiuk leheveredtek, de Berezi néhány percz mulva már megint talpon volt.

— Hol vannak a leányok? kérdé. El ne bolyongjanak valahol az erdőben. Mindjárt utánok nézek.

Nem voltak nagyon messzire, de egészen belemerültek a virág gyűjtésbe. Nagy bokrétát akartak összeszedni, hogy emlékül vigyék haza. A szép ruhácskájuk ezt megbánta ugyan egy kicsit, mert mindenfelé jártak- keltek a tövises bokrok közt, itt-ott meg holmi vizes szakadékba is bele gázoltak nefejejtsek után; de tele is volt a kezök szebbnél szebb virággal. Csak azt sajnálták, hogy nem szedhetik össze mind, amit látnak.

— Lenke, Nettike! kiáltá Berezi, a mint közel ért. Induljatok vissza, mindjárt megyünk már haza.

— Jaj de kár! szólt Nettike. Megyünk mindjárt... csak még ezt a szép virágot szakítom le itt a bokor alatt.

Egy sűrű bokor tövében nyíló virághoz hajolt és kinyújtotta kezét; de Berezi ebben a pillanatban kiáltá:

— Nettike, vigyázz! Ne nyulj hozzá!

A következő pillanatban pedig Berezi egy-két hatalmas ugrással ott termett Nettike mellett és rátaposott a virágra, melyet a kis leány le akart szakítani.

— Szaladj innen... hamar.

Nellike meglepetve nézett Berezire, a ki szokatlanul ijedtnék látszott, szinte sápadt volt. A következő pillanatban azonban Nettike már látta, miért ugrott Berezi oda. Ijedtében a kis leány olyat sikoltott, hogy mindnyájan oda siettek.

— Mi az? Mi baj?

Berezi ezalatt már visszanyerte nyugalmát.

— Már semmi, már agyontapostam: mondá. Egy kis kigyó volt itt épen a virág alatt, még pedig mérges kigyó, vipera... Nellike majd hozzákapott a kezével.

Mindnyájan megborzadtak. A nevelő még közelebb lépett.

— Jól rátapostál? Vigyázni kell, mielőtt fölemeled a lábadat.

— Oh, ez már nem mozdul többet. Széttiportam a fejét.

Levette a lábát a veszedelmes kigyóról, mely csakugyan élettelenül hevert ott. Mindnyájan megkönnyülten lélekzettek, de különösen Nettike, ki alig tudott magához térni. Aztán könyezve és hállás tekintettel mondá:

— Igen... de... hátha téged mart volna meg!

— Engem? Attól nem igen félttem... Először is én jól láttam, hol van, biztosan tudtam, hova kell taposnom, aztán

czipőn keresztül ne is tudott volna megmarni.

Ez igaz volt ugyan, de azért Béla és Andor mégis csak nagy ámulattal néztek hol a megölt kigyóra, hol Berczire, a ki bizony mégis csak derék vitézi tettet vitt véghez. A nevelő ur is ilyenformát gondolhatott, mert komoly hangon kérde:

— De hát rögtön ráismertél, hogy vipera?

— Oh, arra könnyű ráismerni... tompa farkú kigyó. Hallottam is, hogy itt erre felé nem ritkaság.

— Derék, bátor fiu vagy.

— Oh, nem volt abban semmi különös vitézség, felelé Berczi szerényen. Láttam egyszer, mikor egy közönséges suhancz épen így tett.

— Az is derék fiu volt, mert mindig dicséretes, ha valaki a bajban nem vesztí el nyugodt, helyes gondolkodását.

— Persze hogy nagyon szép, szólt közbe Andor. Csakhogy nem olyan könnyű ám nyugodtnak maradni, mikor az embert hirtelen meglepi valami.

— Az ám, bizonyítá Béla, kivált mikor, ha egy kicsit elhibázza a dolgot, mérges kigyó marhatja meg!

Berczi már szinte röstellte a sok dicséretet és hogy végét vesse, azt ajánlotta, hogy most már szedjék össze a kosarakat és induljanak haza.

— Nem csak vitéz és derék, hanem szerény is; szólt a nevelő magában.

Béla pedig nem tudta oly könnyen abba hagyni a dolgot.

— Szeretném tudni, hogy én bírnék-e ilyesmit véghez vinni, ha efféle helyzetbe jutnék?

Berczi szinte meglepetve nézett rá, aztán így szólt:

— Bizonyosan tudnál, kivált ha olyan valakin kellene segitened, a kit szeretsz. Olyankor az ember nem ijed meg.

— Nem tudom én... nem vagyok benne annyira bizonyos, felelé Béla őszintén. Már például a kigyótól én nagyon félek. Persze, te nem félsz, mert te... te izé... no igen, te már úgy élsz, mint valami fiatal ember, csinálsz amit akarsz, és... és nagyon komoly vagy.

— No, nem mindig. Vagyunk mi vigan is, ugy-é Lenke? Egyéb dolgunk sincs.

— Akarod, hogy ezentul jó barátok legyünk?

— Szívesen. Szeretni fogjuk egymást de mindnyájan.

És ott az erdőben a kis szomszédok összelelkeztek s megkötötték a nagy barátságot. A mama mosolyogva nézte. Nem volt kifogása.

Megindultak haza s vidáman értek a Váriék kapuja elé. Itt Váriné maga monda Berczinek:

— Aztán el ne felejtsd, amit tanácsoltam.

— Nem felejttem el.

A nevelő is nyájas kézszerítással bucsuzott el Berczitől, aztán elváltak.

— No's, ugy-é kedves mama, derék gyerekek a mi szomszédaink! Nem haragszol, hogy megismerkedtünk velök?

— Dehogyan haragszom! Sőt szeretem. Igen kedves, derék pár testvér. Szegény gyermekek, mennyire sajnálom őket!

— Sajnálod? Miért? Hiszen olyan vidámok, olyan boldogok!

— Az nagy kérdés. Árvák és...no, de ezen hiába törjük a fejünket.

Béla, Andor és Ninike nem is törték, hanem örültek a kedves szomszédságnak s mikor az apa hazatért, siettek is eldicse-

kedni. És örömmel látták, hogy az apa igen nagyra veszi Berczi tettét, mellyel Nettikét megmentette a veszedelemtől.

— Hálával tartozunk a derék fiúnak; mondá.

PISTUKA RAJZOL. (Lásd a 160. lapon.)

Ezalatt a szomszéd házban Julis aszszony pörölve és zsémbelve fogadta a két testvért, hogy mért jártak oly késő estig oda, a vacsora már régen kész; elsült, elfőtt, most egyenek amit kapnak. Kaptak is

olyan rossz vacsorát, hogy biz attól éhesen feküdtek volna le, ha az erdei oszonna ugysis fölöslegessé nem tette volna az egész vacsorát. Berczinek nagy kedve lett volna ugyan megharagudni, de Lenke csitította.

— Olyan jó napunk volt ma, hogy kár volna elrontani a végét. Menjünk ki a kertbe.

Kimentek, de nem volt kedvök szokott kergetőzésekre. Berezi szokatlanul komoly volt és el-elgondolkozott. Olyasmit érzett, hogy valami nincs rendjén nálok. Az a jó tanács, melyet Váriné adott, nagyon fontos. Eddig soha sem gondolt rá, jól érezte magát mellette, hogy reggeltől estig kedvére eljátszogatta a napot. Pedig az nem jól van így.

Korán visszatértek szobácskájokba és lefeküdtek. A kis leány boldogan elaludt, Berezi pedig még sokáig gondolkozott az elmúlt napon.

Másnap reggel persze mind a két szomszédházban türelmetlenül várta a fiatal népség, hogy újra találkozhassék. Berezi és Lenke mindjárt reggel meg is jelentek a nagy gesztenyefán, mert egyéb dolguk sem volt. Ott várták, lesték, hogy megjelenjenek az új pajtások a szomszéd-ból. Csakhogy ezek nem jöhettek oly rögtön, mint szerettek volna, mert nekik pontosan el kellett végezni a leczkéjüket. Szüleik azért voltak velök egész nyáron át falusi jószágukon, hogy szabad idejük alatt a jó levegőn erősödjének, hanem a tanulni valót nem engedték el a gondos szülők s a nevelő pontosan végeztette velök feladványaikat.

Most, hogy mielőbb szerettek volna szabadulni, még a rendesnél is szorgalmasabbak voltak és jóval előbb elkészültek, mint máskor. Vigyáztak is, hogy hibát ne kövessenek el, mert ha a nevelő büntetésül még külön feladványt szabna rájuk, az már borzasztó volna. Szerencsé-

sen el is kerültek ezt a veszedelmet és végre kimehettek.

Még oda sem értek a vén gesztenyefa tájékára, már látták messziről, hogy Berezi ott áll a falon és lesi őket. Mire pedig oda értek, a létra már ide át volt.

— Jöjjetek már szaporán! Oly régen várunk! Még ma nem is játszottunk Lenkével semmit, csak rátok vártunk.

Ez teljesen igaz volt, mert a mióta a szomszéd kis pajtásokkal megismerkedtek, nem telt többé kedvök a régi játékokban. Most már unalmasnak találták kettesben játszani, mikor öten lehetnek. Tartottak is mindjárt nagy tanácsot, mi legyen a játék.

— Olyan legyen, hogy én is játszassam, szolt Nettike. Ott a fán és a kötélen én nem tudok jól kapaszkodni... más valamit gondoljunk ki.

Ezt a kívánságot természetesnek találták és el is határozták, hogy más játékot eszelnek ki, olyat, hogy mindnyájan részt vehessenek benne. Találtak is mihamar. Nem messze a háztól egy ócska szőlőtaPOSÓ kád hevert fölfordítva. Berezi mindjárt csinált tervet:

— Ez nagyon jó, ez lesz a vár. Ketten fölme gyünk, a többi meg ostromolni fogja. Ha kettő feljut, akkor azoké lesz a vár és megint a többi lesz az ostromló sereg.

Ezt nagyon jónak találták és mindjárt meg is kezdődött a játék. Volt nagy kacagás, kiáltozás, amint egyik-másik ostromló félig már fölkapaszkodott, de a vitéz védő megint letaszította. A nagy harci láрма messze elhallatszott s a tüzes viaskodók jó ideig maguk sem hallották,

hogy ő reájok is kiabál valaki. Hanem egyszerre, épen mikor Béla és Lenke voltak fönt a vár védelmezői, Bélának hirtelen elakadt a szava és megzavarodva bámult a ház felé.

Ott a ház ajtajában, kopott házi kötösbe öltözve, kezében tollal, papirossal állt egy sárga kezű, sovány kis öreg ember. Szemei rettentő haragtól villogtak és már régóta kiáltozott valamit a zajongó gyereksereg felé; most végre meghallotta Berczi, hogy neki szól a kiáltás. Az egész vitéz hadsereg ijedten elhallgatott és meglapult a kád mögött; csak Berczi mozdult meg és lassu léptekkel oda ment a haragos kis emberhez, ki mérgesen rárivalt:

— No drágalátos ifiur, tetszett végre meghallani az én szavamat is? Sokáig akarjátok még itt ezt a pokoli lármát csapni?

— Bocsánat, kedves bácsi... nem tudtuk, hogy már itthon van.

— Hát aztán? Nem szükséges tudnotok, itthon vagyok-e vagy sem, de az szükséges, hogy a házam körül csend legyen. Nem megtiltottam, hogy lármát csapjátok?

Aztán fenyegetőleg mutatott a kád felé.

— És azok miféle idegen gyerkőczök ott?

Biz' ott már nem voltak semmiféle idegen gyerkőczök, mert Béla és testvérei nem várták meg a bekövetkező veszedelmet. Mialatt a haragos tudós Berczivel pörölt, ők elosontak és jó messzire egy bokor mögé bujtak. Lenke pedig, miután a kedves pajtásokat már bátorságban

tudta, oda ment Berczi mellé, hogyha baj van, hát együtt legyenek.

A haragos vén tudós hol az egyiket, hol a másikat nézte.

— Menjetek a szobátokba és maradjatok ott, a mig... a mig...

Nagyon hadonázott és kiejtette kezéből a papirost, mely tele volt írva holmi tudós számításokkal. A beceses írás leesett a porba s ezen az öreg úgy megijedt, hogy mire fölemelte, már nem tudta, mit mondott és mit akart mondani.

— Menjetek, ha mondom! kiáltá mérgesen.

Berczi és Lenke beszaladtak szobájokba. Az ablakból látták, hogy Béláék még ott leskelődnek a kertben és integetnek.

— Nem mehetünk ki! kiáltá Berczi. Szoba áristomban vagyunk.

— Jaj az a csunya vadember! Pedig mily pompásan mulattunk! Elrontotta a multságunkat!

Igy zugolódtak a szomszédok, de végre is haza kellett menniök.

Berczi és Lenke egy ideig csöndesen üldögéltek szobájokban, de ebbe mihamar bele untak. Mit csináljanak itt a szobában? Aztán meddig maradjanak itt? A bácsi nem mondta meg. Talán bizony meg is feledkezik mihamar az egészről. Már pedig örökre csak nem maradhatnak szoba áristomban.

— Minek is jött már haza! sohajtá Lenke. És ugyan mikor jöhetett meg?

— Bizonyosan az éjjel...de Julis figyelmeztethetett volna.

— Persze! Csakhogy nem szeret miniket és tegnap este, tudod, még haragos is volt, pörölt velünk.

— Azzal nem törődöm... de hát meddig legyünk itt? Ilyen büntetést még soha sem kaptunk.

— Pedig hajdan... tudod... a mi jó mamácskánk is megbüntetett néha.

— Igen, de mindig meg is érdemeltük.

— Persze! Azért soha sem büntetett, ha egy küssé zajosabban játszottunk.

— Ugy van. Csak nem lehetünk némák, mint a halak... aztán mit is csináljunk? Minek tart itt magánál? Ezt szeretném tudni. Eddig nem gondoltam rá, de most már tudni akarom... Más fiúk és leányok iskolába járnak, vagy nevelőjök van, mint Béláéknak, tanulnak és aztán lesz belőlök valami... de hát mibőlölünk mi lesz? Csak nem fogunk örökké itt a fákön mászkálni? Majd holtra szégyenkeztem, mikor tegnap az a jó néni a szomszédban kérdezte, mért nem tanulok úgy, mint más fiúk. Megyek is és megkérdem a bácsitól.

— Jaj, ne menj! kérte Lenke ijedten. Még jobban megharagszik.

— Nem bánom... a szomszéd néni is azt tanácsolta, hogy kérdezzem meg... magamnak bizony ki tudja, mikor jutott volna eszembe!

— Igen, de hol beszélsz vele?... Be kellene menni hozzá a szobába.

— Természetesen. Be is megyek.

— De nem szabad... tudod, hogy oda nem szabad mennünk.

— Már pedig most az egyszer beme-

gyek. Talán csak nem harapja le az orromat? Megyek is mindjárt, Megindult,

ne szólj bele a dologba, majd beszélek én magam.

— Dehogy szólok! Csak ott akarok lenni, a hol te vagy.

Egy-két perc mulva már ott voltak a bácsi ajtaja előtt. Lenke szeretett volna visszafordulni, de Berezi erősen el volt szánva, hogy nem tágit.

— Ha félsz, még visszamehetsz.

De Lenke mégis csak vele maradt s Berezi kopogtatott az ajtón.

— Mmhh! hangzott belül egy dörmögő boszus hang.

(Folytatása következik.)

EGY KIS TITOK.

— Beszélyke. —

— Gyerekek, későre jár az idő! Menjetek már aludni.

— Hány az óra mamácska? kérde Blanka.

— Tízre jár. Ideje lenyugodni.

— Kár! Ugy szerettem volna ezt a mesét végig olvasni, szolt Irénke.

— No bizony, mintha rá nem érnél holnap is, vágott közbe Dani meglehe-

tősen udvariatlanul.

— Ha te még, akkor én is veled megyek, szolt Lenke vitézül.

— Jőjj, ha tetszik. De ha ott leszünk,

A három gyermek a földszinti nagy ebédlőben foglalkozott az asztalnál. Blan-

ka ruhácskát varrt a bábujának, Irénke olvasott, Dani pedig a játékeit rendezgette.

Irénke nem volt testvérök, csak rokonuk, s vagy egy hétre látogatóban időzött itt, nagy örömeire Blankának, míg Dani nem örült neki oly nagyon, mert Irénke akaratos leányka volt és nem hitte el, hogy mindent úgy kell tennie, a mint Dani urfi mondja. De ez nem volt baj, mert a két leányka együtt nagyon jól elmulatott. A hétből öt nap már elmúlt és szinte sajnálták, hogy harmadnapra Irénke mamája el fog jönni s haza viszi. Blanka szülei is meg voltak vele elégedve, mert illedelmes gyermek volt. Most is az intésre mindjárt letette a könyvet, bár nagyon szerette volna még tovább olvasni.

— Gyujtsd meg a gyertyát, Blanka és menjetek szobátokba. Te is Dani!

A fiu hamar félre rakta holmiját, jó éjszakát kívánt és bement szobácskájába, mely a szomszédban volt. A leányoknak fönt az emeleten volt a szobájok. A mama kikísérte őket a lépcsőig s a két leány még fölülről is integetett és lekiáltott:

— Jó éjt, mamácska! Jó éjt, kedves néni! (Lásd a képét a 152. és 153. l.)

— Jó éjt, kedveseim.

A mint szobájokba értek, Irénke megszólalt:

— Én még egy cöppet sem vagyok álmos... kár, hogy azt a mesét végig nem olvashattam.

— Elhozhattad volna a könyvet s itt végig olvashattad volna.

— Az igaz... le is megyek érte és elhozom. Oda találok sötétben is... de nincs is nagyon sötét, a hold világít.

Ki is szaladt rögtön, Blanka pedig nyugodtan készülődött tovább a lefekvéshez. Hanem mikor Irén sokáig nem tért vissza, Blanka ezt feltűnőnek kezdte találni.

— Nem találja sötétben a könyvet... vagy talán baja történt a lépcsőn... Ejnye, milyen gondatlan voltam, hogy a sötétbe kieresztettem.

Mindjárt fogta is a gyertyát és kiment. De Irénke ekkor már szembe jött a lépcsőn. Nem volt semmi baja, de a könyv nem volt nála. Talán ezért látszott olyan zavartnak vagy boszusnak.

— Nem találtad meg a sötétben, ugy-e? kérde Blanka.

— Nem ám... de most már nem is kell... feküdjünk le.

— Ha már kijöttünk, miért térnénk üres kézzel vissza? Most már keressük gyertyavilágánál.

— Nem... nem kell, most már nem olvasok többet. Menjünk vissza!
Blanka váltig csodálkozott rajta, hogy Irénkének oly hirtelen elmúlt a nagy kedve a mesétől; de ha nem akarta a könyvet, hát legyen a kedve szerint.

Visszatértek szobájokba és lefeküdtek. Blanka ezalatt vidáman csevegett mindenféléről, mint máskor is szokott; de Irénke vagy épen semmit sem, vagy csak nagyon kurtán felelt, ami pedig nem volt szokása. No de talán hirtelen nagyon elálmosodott, hát csak aludjék.

Hanem másnap reggel Irénke megint csak olyan szótalan volt és hozzá még olyan sápadt is, hogy Blanka szinte megijedt.

— Talán beteg vagy, Irénke?

— Oh dehogy! Nincsen nekem semmi bajom! Mi jut eszedbe?

Pedig valami okának mégis csak kellett lenni, mert azután is egész nap olyan maradt. Nem telt kedve semmiféle játékban, inkább szeretett valami csöndes helyre félrevonulni és ott egymagában üldögélni, ha csak Dani elő nem hívta és nem mondta neki, hogy tegye ezt vagy azt. Igen, ez volt a legcsodálatosabb. Blanka alig tudta elhinni, mikor látta. Irénke ugy engedelmeskedett Daninak, mintha rabszolgájója volna. Mig máskor nevetett a fiúnak még kérésén is, most sietve megtett mindent, amit Dani akart. Pedig most Dani nem is kérte, hanem parancsolgatott s hozzá még néha oly gorombán, hogy Blanka szinte megboszankodott, bárha testvére volt is Dani.

— Ugyan mi jut eszedbe, Irénke, hogy hallgatsz rá? szólt csodálkozva. Hiszen meg sem érdemli, hogy szóba álljunk vele, a mig ilyen nevetlen hangon beszél, kivált veled, a ki mégis csak vendég vagy a háznál. De meg is mondom a mamának, mert ez már mégsem járja.

— Ne, ne szólj semmit! szólt Irénke szinte könyörgő hangon. Sebaj, akárhogy beszél is Dani... mi most már jó barátok vagyunk... én kedvére akarok tenni mindent.

Már ezt aztán sehogysem értette Blanka. Csak csóválta a fejét, de épen mert Irénke a vendégek volt, hát nem bolygatta tovább a dolgot, tegyen mindent a kedve szerint.

Délután kiut sétáltak a kertben s ott voltak a szülők is. Irénke és Dani épen

együtt ültek, mikor nem messze az apa így szólt a mamához:

— Már ezt nem tudom megbocsátani. Olyan kárt okozni és még hozzá hazudozni is!

— Igen, szólt a mama. Még rá akarta fogni a gyermekekre. Pedig magam láttam, mikor Dani lefeküdt és a leánykákat magam kísértem a lépcsőig. Nem is volt más a szobában, csak ő.

— No, nem lesz ott többet. Még ma pusztulni fog a házunkból. Nem tőrök itt ilyen alattomoskodót.

A szülők odább sétáltak. Irénke sápadt lett, mint a fal, de a vásott Dani elégedetten füttyörészett, mint a kinek nagyon kedvére megy a dolga.

— Hallottad? szólt Irénkéhez. Azt hiszik, hogy Lizi követte el és akármit beszél Lizi, az mind hiába való. Csak ha én szólok, akkor aztán másképp lesz. És ha nem teszed a kedvem szerint, hát...

— Jaj, ne szólj... hiszen mindent megteszek.

És azután egész estig mindig csak azt leste, miben legyen Daninak szolgálatára. Csak néha osont félre és akkor sirdogált egy kicsit, majd meg mérgesen hadonázott, de aztán megint csak úgy ment a dolog tovább estig. Mikor lefeküdtek, Blanka így szólt:

— Egész nap csodálkoztam, miért vagy olyan szomorú, de most már tudom. Ugy-é, te már reggel hallottad a szegény Lizi dolgát.

— Miféle dolgát?

— No... hogy eltörte a nagy porcellán-vázát és el akarta tagadni. Most már e miatt nagy a baja, mert apácska

elküldi a háztól, azt mondja, nem tart ilyen alattomos hazug cselédet. Pedig Lizi szegény árva leányka, nem is

tud hová lenni. . . ugy sajnálom szegényt!
Ugy-é, te is sajnálod?

Iréнке egy árva szóval sem felelt.

. . . LAKOMÁZNAK A JÉG HÁTÁN. (Lásd a 158. lapon.)

hanem a vánkosba temette arczát, hogy ne lehessen látni, mint folynak a könnyei.

Másnap reggel pedig még sápadtabb és még szomorubb volt.

Pedig most örülnie kellett volna, mert megjött a mamája és azt mondta, hogy még két-három napig együtt lesznek itt, aztán mennek haza.

— Jól töltötted itt az időt, ugy-e? szólt a mamája. Meg vagyok elégedve, mert a néni dícsért, hogy igen jól viseltesd magadat, nem lehet senkinek semmi panasza reád.

De már ezt nem bírta elviselni Irénke lelkiismerete. Zokogva borult a mama ölébe és kétségbeesetten mondá:

— Nem... én nem voltam jó... én nagyon... nagyon rossz voltam!

Nagyot bámultak. Mi ez? Mit beszél Irénke? Senki sem értette, csak Dani, a ki nagyon zavarodottan köhintett és integett Irénke felé, csak hogy ez most nem látta, mert a mamája szemébe nézett. És ahhoz szokva volt, hogy mikor a mama szemébe nézett, akkor mindent őszintén, hiven elmondott. És elmondta most is, hogy akkor este lejött a könyvet keresni, a sötétben feldöntötte és összetörte a drága szép virágtartót, tehát nem a szegény Lizi a hibás, őt ártatlanul büntetik. De nem mert szólni, mert mikor a váza eltört, Dani meghallotta és kijött, aztán ráijesztett, hogy ezért nagyon fognak haragudni, ha megtudják... de nem kell megtudniok, ő nem szól semmit, ha Irénke ezentul mindenben engedelmeskedni fog neki.

— Oh, most már értem, mért nem akartál akkor este engem a gyertyával leereszteni, szólt Blanka. És értem, hogy mért kerestem annyira a kedvét Daninak.

A szülők is persze megértették az egészet. Az most már kisebb baj volt, hogy a drága virágtartó eltört; inkább szomorí-

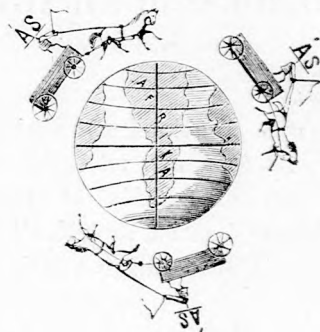
totta őket az, hogy Irénke és Dani oly csunya titkolózásra vetemedtek és a szegény ártatlan Lizit majd hogy bajba nem keverték. Irénkén meglátszott, hogy igazán megbánta tettét, megmutatta őszinte vallomásaival is. Dani pedig szintén látta, milyen gonosz uton járt; de hogy el ne felejtse egyhamar, szülei szigorú büntetést szabtak rá. Azután pedig Irénkével együtt el kellett menniök Lizihez, hogy bocsánatot kérjenek tőle.

A régi jókedy sehogysem tudott visszatérni a gyermekek közé és mikor harmadnap Irénke a mamájával elutazott, a mama utközben így szólt:

— Lásd kedves leányom, milyen kellemetlen napokat szerezte magadnak. Iparkodjál, hogy máskor ne okozz kárt, bosszúságot; de ha mégis megesik, hogy akaratlanul hibáztál, ne felejtse, hogy csak egy módja van a jóvátételnek: mindjárt bátran és őszintén megvallani.

KÉPREJTVÉNY.

SO SZERDA

(Egy híres könyv czíme.)

A TENGERÉSZ FIÚ OTTHON.

(Képpel a czimlapon.)
TENGEREKET jártam,

*Sok országot láttam,
 A nagy árbocz kosarában
 Örségen is álltam.*

*S mikor lekerültem,
 A kötélre ültem
 S harmonikám hangjaiba
 Mélyen elmerültem.*

*Lelkem haza szállott,
 Egyszer csak megállott
 Egy régi ház tornáczában —
 Hej kiket is látott?*

*Apám, édes anyám,
 Kicsi hugom Annám!
 Nincs az a kincs, amelyikért
 Őket oda adnám!*

*Most nemcsak lelkemmel,
 Itt vagyok testemmel
 És hallgatja dalaimat
 Hugom figyelemmel.*

A JÉGORSZÁG KIRÁLYA.

— Természetrajzi csevegés. —

(Képpel a 156. lapon)

IKOR mi nálunk már végét járja a tél és a nap melegebb sugarai tavasz fakadásával biztatnak, akkor messze északon, az örök tél hazájában, még javában csikorog a kegyetler hideg. Esze ágában sincs enyhülni és csak hónapokkal később, mikor mi már virágos mezőkön járunk, akkor kezd az északi sarkvidéken is engedni a fagy. De akkor

is csak épen annyira, hogy egy kicsit olvadoz a hó és jég, a tengeren nem csupa jégmező, hanem óriási jéghegyek és jégtáblák usznak lefelé, déli vidékre.

Itt, ezen a szomorú tájon, uralkodik a jegesmedve, ő a jégország királya. Az országa nagyon nagy, az bizonyos, még eddig az emberek ki sem kutathatták a végét; de annál kevesebb a lakója, mert arra ugyan kevesen kapnak kedvet, hogy az örök tél honában lakjanak. A jegesmedve uralkodását tehát csak nagyon ritkán zavarja valaki. Nem is tanácsos, mert az bizony veszedelmes vállalkozás.

Az eszkimók, kik az északsarkai tájon élnek, nagyon nagy tiszteletben tartják a fehér bundás medve komát. Nem is egykönnyen szánják rá magukat, hogy vadászatra induljanak ellene és ha mégis megteszik, egész seregestül mennek egy-egy medve ellen; de még ha sokan vannak is, ugyancsak szepegnek, mikor a szörnyű fenevad rákezd iszonyu dörmögésére. Ha épen nincs kedve viaskodni, könnyen menekül, mert beugrik a tengerbe és pompásan eluszik; úgy is ott szerzi leginkább élelmét: halat, fókát, s viszi haza kicsinyeinek. Ott lakomáznak aztán a jég hátán. (Lásd a képet a 156. lapon.)

Megesik néha, hogy a tenger nagyon is befagy és a jégen a jeges medve nem egykönnyen talál eleséget. Ilyenkor elkalandoz az eszkimók kunyhójáig és nem retten meg semmitől; csakhogy ilyenkor aztán sokszor bajba keveredik és bőrével fizet a vakmerőségeért. Nem ritkán megtörténik, hogy még a kunyhóba is be akar hatolni, csakhogy ezzel pórul járt. Akárhányszor megesett, hogy belerekedt

medvekunyhó szük bejárásába. Az eszkimók ezt azért csinálják olyan szükre, hogy a hideg ellen jobban betömhessék; az éhes maczkó meggondolatlanul neki ront, de csak félig fér be, aztán nem tud mozdulni se előre, se hátra. Az eszkimók persze kapnak rajta és agyonütik a hivatlan látogatót s még örülnek is, mert sok jó húst, zsirt kapnak belőle, a bundájából pedig pompás öltözetet.

De azért nem mindig kellemes a jeges medve látogatása, kivált mikor a férfiak oda vannak vadászaton és csak nők meg gyermekek vannak otthon. Az eszkimó nők azonban fortélylallyal is tudnak segíteni. Ha látják, hogy medve barangol a kunyhók közt, meggyújtják a mécesest és készen tartanak holmi könnyen gyuló száraz füvet, szalmát. A mint a medve bedugja az orrát a kunyhó ajtaján, elébe dobják a nagy lánggal égő csóvát, ezt pedig a maczkó semmikép sem szereti s prüszkölve, dörmögve hátrál. Nem tágit mindjárt, kétszer-háromszor is próbálja a betörést, de mindig újra az orra alá pörkölnek s végre megelegeli, odább megy. Néha azonban hadi cselre gondol és csak megkerüli a kunyhót, megpróbálja kiásni a falat. De ha sikerül is neki lyukat törni, megint csak azzal az alkalmatlan tüzzel találkozik és ha sokáig nem tágit, végre is ott érik a haza térő vadászok. Ezek elől aztán elmenekül, vagy ha nem, az irhájával lakol.

A támadással szemben a jeges medve vakmerően bátor, ha már épen kell, de sokszor jobban szeret elmenekülni a veszedelem elől. A kicsinyeit azonban nem hagyja el semmi áron, védi végső erőfeszítéssel minden ellenséggel szemben. Egy-

más közt is jó távolságban élnek a szabadban, de ha fogságba kerülnek, nagyon elmérgesednek s még egymással is dühösen marakodnak. Volt már példa arra is, hogy állatseregletben semmikép sem férték meg egy ketreczben és ha a tulajdonos idején szét nem választotta őket, addig viaskodtak, marakodtak, míg végre az erősebbik agyon marczangolta a gyöngébbiket.

Ilyen hatalmas fenevadat elejteni, vagy épen elevenen elfogni, mindig nagy dicsőség volt. Hajdanában, mikor csak nagy ritkán tévedt egy-egy vakmerő hajós a messzi északi sarkvidékre, jóformán csak ismerték a jeges medvét, de a legtöbb helyen még hiréből sem. Ezelőtt vagy nyolcszáz esztendővel egy izlandi hajós ellátogatott Grönlandba és ott egy eleven jeges medvét kapott. Odaadta érte minden portékáját, csak épen a hajója maradt s ezen visszatért hazájába, onnan pedig Dániába, itt pedig a királynak ajándékozta a ritka vadállatot. És nagyon jó vásárt csapott vele, mert a király annyira megörült a ritka vadnak, hogy a hajóst egész életére nagy bőséggel látta el. Mai nap már nem igen adna valaki sokat egy ilyen fehér maczkóért, mert sok hajós jár az északi sarkvidéken és bőven ejtenek és fognak el jeges medvét, úgy hogy már nem ritkaság.

Az eszkimók rendszeren kutyákkal indulnak a jeges medve ellen. A maczkó rendszeren odább áll és ha szerét teheti, valami jéghegyre menekül, a hol nehéz hozzáférni. Hanem azért legtöbbször kizavarják onnan és elejtik, ámbar egy pár kutya és néha ember is áldozatul esik a

megdühödött vadnak. Jobban szeretik az eszkimók, ha a medve a víz felé menekül és beugrik a tengerbe. Itt sokszor sikerül ugyan elillannia, de ha jól rendezik a vadászatot, akkor minden nagyobb veszedelem nélkül zsákmányul ejtik. Egyik csapat vadász kergeti, a másik meg csónakokon jó előre a tengerre száll és mikor a medve szaporán uszva menekülni igyekszik, messziről éles szigonyokat hajtának reá, mignem halálosan megsebesül és nem bír tovább uszni. Ekkor kivonszolják a partra és ott fölszabdadják a jó prédát. A husa jó eledel, a zsirját megiszszák és világító anyagnak használják, a bőréből pedig ruhát készítenek.

Ezért a jégország királya, akármi-lyen veszedelmes is, mégis csak kedves állat az ott élő szegény eszkimóknak.

PISTUKA RAJZOL.

(Képpel a 149. lapon.)

MÁR ez aztán a tehetség!
Kevés neki minden festék,
Minden elfogy keze alatt,
Csak úgy terem a sok alak!

Mindent hévvel fest egyaránt —
Ez itt hajó, az elefánt,
Itt a templom, ott a macska,
Itt vasút, ott malaczcscska.

Bábu, templom, tigris, madár,
Képekből egy egész határ —
Eszendőre vagy kettőre,
Hires piktör lesz belőle.

UTÓLAGOS MEGFEJTŐK.

A »Kis Lap« XXXII. köt. 6-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Weissenböck Gyula, Hory Zoltán, Rigó Emilia, Stein Malvine, Goldschmied Malvine, Ritter Irén, Vécsey Magda, Roth Paula, Pázmándy Olga és Mimi.

KOCZKA REJTVÉNY.

a	d	r	b	l	e	y	k	f
s	ó	a	i	n	s	d	a	
r	r	i	o	c	r	n		
t	i	u	u	o	f			
u	k	t	e	g				
n	e	e	l					
l	d	k						
a	s							
y								

Ezen betűk úgy helyezendők el, hogy az 1-ső sor jelentsen egy híres magyar embert; a 2-ik sor egy osztrák tartományi fővárost; a 3-ik egy női nevet; a 4-ik egy színt; az 5-ik férfi nevet; a 6-ik női nevet; a 7-ik egy vármegyét; a 8-ik gyakran használt szót; és végül a 9-ik egy betűt. Az első sor balról jobbra, fölülről lefelé: egy jeles magyar költő nevét mutatja.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Molnár Gabi. Ugy van: a »Kis Lap«-nak már vannak olyan olvasói, akiknek mamái kis lányka korukban tanulták meg az olvasást a benne foglalt meséken és versikéken. — **Pollák Alfréd.** Irásoddal nagyon meg vagyok elégedve. Majd ha megtanultad vetni az öreg betűket (kezdő betűket) is, megint várok tőled levelet, amidőn már arra is gondot fogsz fordítani, hogy levelednek meglegyen a kellő külső alakja is. Dezsőt ölelem. Hát ő birkózik-e már az ábeczével? — **Béress Lajos.** Ez aztán a fényes eredmény, ugy erkölcsi mint anyagi tekintetben! Hogy a »Kis Lap«-ból vett »Méreg pohár«, melyet sikerrel játszattok, szintén hozzá járult a szép sikerhez, nekem különösen jól esik. Igazad van, hogy az érdem nagy részét főtisztelendő Mihalik János plébános urat, a ti szeretett igazgatótokat illeti, ki a jótékony előadás rendezésével fáradozott s aztán az ötven közreműködőt vendéglátó házánál megvendégelte. Adja az Ég, hogy az a 80 frt hova előbb még egy pár zeróval megszaporodjék. — *Több levelről a jövő számban.*